

„Hvad er din Hensigt med alt det, du sidder der og fortæller? Mener du, at Rosalies Død ikke var et Ulykkestilfælde?“

En uhyggelig Tanke slog ned i Doktoren og gjorde ham stum: Han har vidst det!

„Hvorfor tier du!“ raabte Præsten som et Menneske i den yderste Nød.

„Det er, som du siger, Johannes! Det var ingen ufri-villig Død.“

„Og hvorpaa grunder du den skammelige Formodning?“

„Jeg fandt et Brev i Rosalies Kjølelomme. I den Kjøle, der hang i Badehuset sammen med hendes andre Klæder. Da Brevet ingen Udskrift havde, brød jeg det; men jeg havde ikke læst mange Linjer, før det blev mig klart, at det var hendes Afskedshilsen til dig. I sin nedtrykte og forvirrede Sindsstemning havde hun glemt at sætte dit Navn paa Konvolutten. Fra det Øjeblik, jeg forstod det, læste jeg naturligvis ikke mere, og heller ingen andre har gjort det. Men de Par Linjer, jeg altsaa af Vanvare kom til at se, fortalte mig Sandheden. Naar jeg har fortiet den for dig, forstaar du vel mine Grunde. Jeg vidste jo, hvor inderligt du og Rosalie holdt af hinanden trods alle Modsætninger. Hun har handlet i en pludselig Sinds-vildelse, i hvert Fald i en ulyksalig Overilelse. Hun havde om Morgenens faaet et Brev fra dig, ikke sandt? Du havde heri bebrejdet hende, at hun i længere Tid ikke havde været til Alters. Det har velsagtens været den ydre Foranledning. Hvad forøvrigt hendes Brev angaar, saa lig-